

ԲԱԳՐԱՏ – (Դուրս է զալիս ձախ կողմի դռներից ֆրակով և կրծքին տեխնոլոգիական ճեմարանի նշան, փողկապը կապելով): Միշտ միևնույն տխոր եղանակը օրվա միևնույն միջոցին:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Նվազելով) Ասում են, ժամերն իրանց տրամադրությունն ունին: Երեկոները ես տխրում եմ ու հուզվում և միշտ այս եղանակը հիշում:

ԲԱԳՐԱՏ – Եվ նվազում ես պոետիկական մթության մեջ, որպես իդեալական սիրահար: Բայց ինձ ներիր, ես ատում եմ խավարը: (Ըուռ է տալիս սեղանատան դռների մոտ էլեկտրական թելի կոճակը): Առաստաղից քաշ արած շահը տարածում է պայծառ լույս:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Բավական է: (Դադարում է նվազել և դաշնամուրի կափարիչը ցած զցում: Նկատում է Բագրատի պատրաստությունը): Այդ ո՞ւր ես պատրաստվում:

ԲԱԳՐԱՏ – (Կանգնելով հայելու առջև, որ փողկապն ուղղի): Տեխնոլոգիաների երեկույթ: Գնա, հազնվիր, քեզ էլ տանեմ: Ռոզալիան պատրաստվում է: Դու այնտեղ կտեսնեն տեղական ինտելիգենցիայի ընտիր մասը:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ինչո՞ւ ընտիր:

ԲԱԳՐԱՏ – Երեկույթում միայն ինժեներներ են լինելու: Դու այնտեղ չես տեսնիլ ոչ պորտֆելի և ոչ ոուրլու հերոսներին, այսինքն՝ ոչ իրավաբաններին և ոչ բժիշկներին:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ինչպես երևում է, շատ մեծ կարծիք ունիս քո մասնագիտության մասին:

ԲԱԳՐԱՏ – Եռանդի, խելքի և ժամանակիս իսկական ներկայացուցիչներն ինժեներներն են: Կգա՞ս, թե չէ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ես տրամադրություն չունիմ երեկույթ գնալու:

ԲԱԳՐԱՏ – Չսիրեցի սկզբից ևեթ այդ խոսքը – տրամադրություն: Մարդու իրանիցն է կախված այսպես կամ այնպես տրամադրել իրան: Ահ, այս անհծվածը չի կապվում:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Մոտենում է, օգնում փողկապը կապելու) Քեզ համար հեշտ է այդ ասել: Դու հաշտվում ես կյանքի բոլոր հանգամանքների հետ:

ԲԱԳՐԱՏ – Եթե, իհարկե, հանգամանքներն արժանի չեն դիմադրության: Հակառակ դեպքում զիտեմ առողջ դատողությամբ կովել նրանց դեմ: (Մարզարիտն

ուղղել է Բագրատի փողկապը): Շնորհակալ եմ: (Նայելով եղունգներին): Գիտես, սիրելիս, մեր ժամանակի միակ գերիշխանը բանականոթյունն է: Այս տեսակետից ես չեմ կարող արդարացնել վերջին ժամանակվա քո տիսրությունը, որ արդեն սկսել է բողոքի ձև ստանալ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Կկամենայի ես Էլ ուրախ լինել քրոջս պես, քոչկոտել, ինչպես անհոգ թռչուն: Կկամենայի ոչնչի մասին շմտածել, բացի իմ անձնական զվարճություններից: Բայց, ինչ արած, չեմ կարող: (Հառաշելով, արմունկները հենում է դաշնամուրին):

ԲԱԳՐԱՏ – (Հեգնաբար): Սիրահարված ես, տանջվում ես մի անզուգական երիտասարդի, մի աննման իդեալիստի համար: (Լուրջ): Բավական է, Մարգարիտ: Ես չունիմ իրավունք քեզ հանդիմանելու, բայց այլևս լոել չեմ կարող: Բավական է: Թող երեխայությունդ: Դու չափահաս օրիորդ ես, պետք է հասկանաս, որ չունիս իրավունք սիրելու քո հարազատ ծնողի գրպարտչին:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Գլուխը բարձրացնելով) Իսկ եթե նա գրպարտիչ չէ, այն ժամանա՞կ:

ԲԱԳՐԱՏ – Դու համոզվա՞ծ ես:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Դրականապես և եռանդով) Ավելի քան համոզված եմ:

ԲԱԳՐԱՏ – Քոյք, ինձ թվում է, որ քո ուղեղը սկսում է խանգարվել: Տիսար սիրո զգացումը հարթեցրել է քեզ: Եթե այդպես շարունակեն, ես քեզ Էլ կատեմ, ինչպես ատում եմ նրան:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ինձ համար այսուհետև միևնույն է: Ես ունիմ իմ ձեռքում փաստեր, որոնք քարերին անզամ կարող են համոզել, թե մեր հայրը կողոպտել է մի որք ընտանիք, և կողոպտել է ամենայն անզությամբ:

ԲԱԳՐԱՏ – Ծփոթված և միևնույն ժամանակ վրդովված: Մարգարիտ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Հայրիկի ցանկությամբ ես Օքարյանից պահանջեցի նրա դոկումենտները: Նա տվեց, Բագրատ, բոլորը, ինչ որ ասում է նա ճշմարտություն է: Ահ, այս միտքը կարող է ինձ խելքից հանել: (Ընկճված անցուղարձ է անում: Լոռություն):

ԲԱԳՐԱՏ – (Ծփոթված, չգիտե ինչ անե): Դու ինձ բոլորովին շփոթեցրիր: Որտե՞ղ են այժմ այդ գրավոր ապացույցները:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Այնտեղ, իմ սենյակում, գրասեղանիս մեջ:

ԲԱԳՐԱՏ – Խոսե՞լ ես հայրիկի հետ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Այո:

ԲԱԳՐԱՏ – Ի՞նչ է ասում նա այդ փաստաբղթերի դեմ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ի՞նչ կարող է ասել մի հանցավոր, որին ներկայացնում են իր հանցանքի լուսանկարը: Նա շփոթվեց, կարմրեց, կապվեց, բայց հերթել, իհարկե շկարողացավ: Գնա պարահանդես, առավոտը, եթե կամենաս, կարող ես բոլորը կարդալ:

ԲԱԳՐԱՏ – Ա, ինչ պարահանդես: Ես ամեն ինչ մոռացա: Ուրեմն ճիշտ է, որ մեզ սպառնում է սնանկություն:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Այս, քեզ սնանկությունն է անհանգստացնում, իսկ ինձ տանջում է անպատվությունը: Այժմ ամեն ինչ կախված է Օթարյանի կամքից:

ԲԱԳՐԱՏ – Նա կկամենա թե անպատվել և թե սնանկացնել մեզ: Նա սոսկալի ոխ ունի իմ դեմ: Ցույց տուր ինձ: Ես ուզում եմ իմ աշքով տեսնել այդ թղթերը և անձամբ հավաստիանալ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Խորիրդավոր և եռանդով): Բայց զգոյշ, նրանց ապահովությունը պատվովս եմ երաշխավորել:

ԲԱԳՐԱՏ – (Վիրավորված): Ես ավագակ չեմ, Մարզարիտ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Գնանք: Տես և համոզվիր, թե ումի փողերով ես ուզում մեծ-մեծ ձեռնարկությունները սկսել: Գնում են խորքի ձախ դռներով, այն է՝ օրիորդների սենյակները:

ՏԵՍԻԼ 2

ԱՆԴՐԵԱՍ ԵՎ ՍԱՂԱԹԵԼ

Գալիս են նախասենյակից

ԱՆԴՐԵԱՍ – Նա աղջիկ չէ ինձ համար, դատավոր է: Ամբողջ գիշեր աչքերս չեմ փակել, ամբողջ օրը տանջվել եմ: Ես կարծում էի, որ այդ թղթերը կորած են: Էհ, ասում էի, կնիկ է, խելքը բան չի կտրիլ: Քի՞չ է պատահել, որ կանայք իրանց մարդուց մնացած հարկավոր թղթերն այրել են: Բայց այդ մեկը հիմարներից չի եղել, պահել է, որ այսօր որդին գլխիս փորձանք բերի: Նա չի խնդրում, Սաղաթել, այլ, հոգեհանի պես պահանջում է, որ վիզու ծոեն այդ լակոտի առջև, մեղա զամ և տամ նրան կարողությանս կեսը: